

vil dertil bemærke, at jeg skulde ikke have noget Særdels imod, at man gik over til at lægge denne Burdering i Hænderne paa de samme Burderingsmænd, der skulde benyttes til Burdering ved Ublaas af Umyndiges Medler ifølge Lov af 19de Marts 1869. Det var ogsaa under Lovudkastets Affattelse egentlig min første Tanke, at man kunde lægge Burderingen i disse Mænds Hænder. Det, der androges om fra Landbosforeningerne, var, som den sidste ærede Taler omtalte, at der skulde være faste Burderingsmænd. Det er mig ikke muligt at indse, hvorledes man skal skaffe bedre faste Burderingsmænd end dem, der omtales i Lov af 19de Marts 1869. Jeg ser ikke, hvorledes man skulde ordne det hele Forhold og navnlig Valget af disse Mænd saaledes, at man derved fik noget Bedre og mere Paalideligt end de i Loven af 19de Marts 1869 omhandlede Mænd. Naar man derfor ikke vil være fornoiet med dem, saa veed jeg egentlig ikke, hvordan man skulde bære sig ad med at faae faste Burderingsmænd. Jeg har derfor tænkt mig denne Udvei, hvor jeg navnlig lægger Vægt paa, at de Interesserede skulle have Rettighed til at udtale sig om Valget. Det er navnlig deri, jeg mener, der bydes en Garanti, som ikke haves efter den bestaaende Lovgivning; at Valget foretages af Auktionsforvalteren kan ikke have nogen reel Betydning, men er derimod i høj Grad en Simplifikation. Jeg tror, at det er langt at foretrække frem for, at Forretningen skulde standses, for at man kunde lade Valget foretage ved den ordinære Ret.

Hvad de enkelte Punkter angaa, som have været særlig Gjenstand for Omtale, skal jeg først nævne Befjendtgørelsesmaaden. Naar jeg her har benyttet "Berlingste Tidende" og Stiftsaviserne, maa det ikke glemmes, at det stemmer med den i lignende Forhold bestaaende lovmæssige Befjendtgørelsesmaade. Jeg har derfor ment at burde blive staaende derved, idet jeg frygtede for ved at rejse dette Spørgsmaal, særlig i Anledning af denne Lov, at fremkalde Vanfligeligheder, som man maaste ikke let vilde komme ud over. Det er nemlig paa andre Omraader, f. Ex. med Hensyn til Skifte og Konkurs, saaledes, at man der nu bestaandig har beholdt at benytte Berlingste Tidende og Stiftsaviserne til officielle Befjendtgørelser. Det kan nu gjerne være, at denne Befjendtgørelsesmaade, i flere Retninger ikke er ganske tidsvarende. Jeg tvivler ikke paa — jeg kjender jo ikke disse Forhold saa nøie — at de to ærede Talere (Kump og Th. Nielsen), som have ytret sig derom, have Ret, naar de sige, at Stiftsavisen ingenlunde læses

overalt over hele Stiftet, og at der er store Dele af Stiftet, hvor den saa at sige slet ikke kommer. Men det staar for mig saaledes, at det dog altid, hvis man ikke kan blive enig om en hensigtsmæssigere Ordning, anbefaler sig at blive staaende ved den Befjendtgørelsesmaade, som man i det Mindste indtil videre maa finde sig i at betragte som den officielle i andre retlige Forhold. For Resten har jeg ikke hermed villet sige, at jeg skulde være utilbøielig til at gaa ind paa en anden Ordning i dette Punkt, dersom man maatte kunne finde en bedre Ordning, og navnlig skal jeg gjerne indrømme, at der maaste kunde være Grund til at søge at finde en simplere og mindre besvørlig Befjendtgørelsesmaade, naar Taleri er om smaa Værdier, baade ved Løsøre og faste Eiendomme. Et saadant Punkt som det i § 24 at forandre 4.000 Kr. til 6.000 Kr. skal naturligvis ikke møde nogen som helst Modstand fra min Side. Hvad Befjendtgørelsen om Løsøreauktioner angaar, have vi vel en Bestemmelse derom i Loven af 29de Marts 1873 § 10, men den gjælder kun ved Udpantning og vil altsaa ikke kunne anvendes i andre Tilfælde, hvor der ikke foreligger Udpantning, men Udlag efter de almindelige Regler. Den gaar ganske vist ud paa, at naar Gjenstandene ere under 50 Kroners Værdi og ikke ere faste Eiendomme, kunne de lættes ind paa den første den bedste Løsøreauktion, der afholdes paa Stedet og sælges der. Det er imidlertid det Samme som, at de kunne sælges uden al særlig Befjendtgørelse, og det kunde derfor nok fra visse Sider betragtet have sine Betænkeligheder, men jeg kan kun sige, at hvis man skulde sætte Pris paa at overføre den med Hensyn til Udpantning gjældende Regel paa dette Gebet, skal jeg heller ikke gjøre Modstand derimod. Jeg anser dette for et i Forhold til Sagen i dens Almindelighed ganske underordnet Spørgsmaal. — Forjaavildt man dernæst har gjort gjældende, at den her foreskrevne Forfølgningsmaade, navnlig forjaavildt angaar § 23, kunde trænge til nogen Ændring i den Retning, at der gaves længere Friste til Kjøbesummen's Tilvebringelse, navnlig i Betragtning af, at det, der skal udbetales, naar Forfølgning sker paa den her foreskrevne Maade, er betydeligt mere end det, der skal udbetales efter den nuværende Ordning, vil jeg dertil bemærke, at det er Noget, jeg heller ikke skal være utilbøielig til at gaa ind paa. Her ere jo imidlertid to Hensyn, som maa afveies mod hinanden, paa den ene Side, at der maaste kunne skaffes et noget bedre Bud ved de længere Friste, men paa den anden